

In de schaduw van het palazzo

Santa Montefiore bij Boekerij:

*Onder de ombu-boom
Het vlinderkistje
De Vergeet mij niet-sonate
De zwaluw en de kolibrie
Valentina's laatste reis
De zigeunermadonna
Het geheim van Montague
De Franse tuinman
In de schaduw van het palazzo
De affaire
Villa Magdalena
(Een liefde in) Fairfield Park
De vuurtoren van Connemara
Het gouden licht
De dochter van de imker
De witte duif
Onder de Italiaanse zon*

*De vrouwen van kasteel Deverill
Als de rododendron bloeit
De laatste roos van de zomer
De vergeten Deverill*

SANTA MONTEFIORE

*In de schaduw
van het palazzo*

Een Italiaanse liefdesgeschiedenis

Eerste druk 2009
Achtendertigste druk 2019

ISBN 978-90-225-7103-3
ISBN 978-94-6023-494-1 (e-book)
NUR 302

Oorspronkelijke titel: *The Italian Matchmaker* (Hodder & Stoughton)
Vertaling: TOTA/Erica van Rijsewijk
Omslagontwerp: Johannes Wiebel | punchdesign
Omslagbeeld: © Alexander Chaikin, © Raisa Kanareva
Zetwerk: Mat-Zet bv, Soest

© 2009 Santa Montefiore
© 2009 Nederlandse vertaling Meulenhoff Boekery bv, Amsterdam

Niets uit deze uitgave mag openbaar worden gemaakt door middel van druk, fotokopie, internet of op welke andere wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Voor Louis Dundas
Liefde voor altijd

1

Engeland, voorjaar 2001

Luca stond alleen in de bibliotheek uit het raam te staren naar de glinsterende tuinen van Dinton Manor. De wolken hingen laag en zwaar aan de lucht van Hampshire en er daalde een lichte, maar aanhoudende motregen uit neer. Een stel merels pikte in het gras op zoek naar wormen, waarna ze terugvloegen naar de oprijzende lindebomen waaraan net nieuwe groene blaadjes begonnen te verschijnen. De vredige stilte werd van tijd tot tijd verstoord door gelach dat uit de zitkamer aan de andere kant van de gang opklonk, waar de rest van de bewoners en logés luidkeels commentaar gaf op de zondagskranten of een potje scrabble speelde. Luca ergerde zich aan hun joie de vivre. Hij was alleen maar gekomen voor Freya, met wie hij in de loop der jaren het contact had verloren. Hij bewonderde haar huis, haar gezin, haar overduidelijke tevredenheid, en realiseerde zich dat hijzelf in de afgelopen twintig jaar op de een of andere manier uit koers was geraakt.

Hij blies asem tegen het glas, verzonken in een waas van melancholie terwijl hij nadacht over zijn leven. Hij was eenenveertig. Weer vrijgezel. Vader van twee kleine meisjes die verstrikt zaten in de puinhopen van een bittere scheiding. Werkloos, omdat hij na twintig jaar als fondsbeheerder te hebben gewerkt nu weg was uit de City; hij had met zo veel toewijding geld verdiend dat geld verdienen een doel op zich was geworden – een hebzuchtig, leeg bestaan dat hem geen voldoening meer schonk.

Er was druk gespeculeerd over zijn vertrek uit de City. Telefoons hadden roodgloeiend gestaan terwijl het nieuws rondging over continenten

en de bankwereld diep schokte. Luca Chancellor, die een biljoen beheerde, had zich laten uitkopen door zijn twee partners en had gewoon de benen genomen. Niemand had er een verklaring voor, en Luca gaf geen antwoorden. In plaats daarvan had hij het hoofd gebogen en zijn mobieltje uitgeschakeld, en was hij naar het platteland gevlucht. Maar na een strak geregeld leven in de financiële wereld gaf zijn hervonden vrijheid hem een ongemakkelijk gevoel: er waren geen grenzen aan.

Voordat hij nog meer gedachten kon wijden aan zijn desintegrerende leven, voelde hij dat hij niet langer alleen was. De geur van gemberlelies deed hem denken aan die zomer lang geleden toen Freya en hij minnaars waren geweest. Ze sloeg een arm om zijn middel en leunde tegen hem aan.

‘Dus hier zit je, Luca. Wat ben je aan het doen?’

‘Aan het nadenken.’

‘Nadenken is riskant. Waar denk je over na?’

De glimlach in haar stem moedigde hem aan. ‘Aan jou en mij. De zomer van 1979.’

‘Je bedoelt die zomer toen ik verliefd op je werd, waarna ik in de herfst weer aan de kant werd gezet?’ Ze lachte, want inmiddels kon ze luchtig doen over een situatie die haar destijds diep had gekwetst. ‘Afgedankt samen met al die andere vrouwen die dachten dat zij je wel zouden kunnen temmen.’

‘Jij bent altijd anders geweest. Jou laten lopen was het stomste wat ik ooit heb gedaan.’

‘Val jezelf niet te hard. Het heeft gewoon niet zo mogen zijn.’

‘Je zou goed voor me zijn geweest.’

‘Ik weet nog zo net niet of jij wel goed voor mij zou zijn geweest. Je was veel te knap en te arrogant om één vrouw trouw te kunnen blijven.’

‘Ik ben nu een andere man dan toen.’

‘Een vos verliest wel zijn haren, maar niet zijn streken. Eens een ploert, altijd een ploert. Toch ben je – hoe lang ook alweer, tien jaar? – bij Claire gebleven. Dat is negen jaar langer dan ik had verwacht.’

‘En moet jij jezelf nou eens zien,’ zei hij, terwijl hij zich omdraaide om haar aan te kijken, met korenbloemblauwe ogen waarin alleen maar spijt te lezen stond: ‘Gelukkig getrouwd met Miles. Een groot, prachtig huis op het platteland. Vier blonde, blozende kindertjes.’ Hij liet zijn blik over haar gelaatstreken gaan. ‘Met elk jaar dat verstrijkt mooier dan ooit.’

Ze bloosde. ‘O, Luca, toe zeg, hou op. Jij wilt alleen maar hebben wat je niet kunt krijgen.’

‘Ben je gelukkig met Miles?’

‘Heel erg.’ Ze streek een lok blond haar achter haar oor.

‘Jammer. Ik zou wel weer met je willen vrijen.’

Freya trok haar arm terug. ‘Dat je half Italiaans bent betekent nog niet dat je dat soort dingen zomaar tegen een getrouwde vrouw kunt zeggen.’

‘Jij bent mijn oudste vriendin. Ik kan alles tegen je zeggen.’ Hij nam een trek van zijn sigaret, waar nog amper iets van over was.

Ze pakte een porseleinen asbak van de salontafel en gaf hem die aan. ‘Dat gerook is een afschuwelijke gewoonte. Je zou eens moeten stoppen.’

‘Daar is het nu geen goed moment voor.’

‘Er is nooit een goed moment.’

‘Het is net of ik stervende ben en mijn leven aan me voorbij zie trekken. Ik ben zo druk bezig geweest met geld verdienen dat ik nooit tijd heb gehad voor de dingen die echt belangrijk zijn. Ik heb een zootje gemaakt van mijn huwelijk. Ik heb nooit zo’n vader willen zijn die het leven van zijn kinderen overhoopgooit, maar moet je me nu eens zien. Ik heb meer geld verdiend dan Claire in een heel leven zou kunnen uitgeven. Ik vraag me af of ze zich de laatste keer kan heugen dat ze nog reisde zonder privévervoer. Dat rotmens probeert me helemaal kaal te plukken. Maar als zij een monster is geworden, heb ik het alleen aan mezelf te wijten dat ik dat van haar heb gemaakt. Geld kan liefde niet vervangen. Ondanks al mijn wereldse bezittingen, Freya, ben ik een hol vat.’

Ze raakte zijn arm aan. ‘De meisjes redden het wel. Ik heb het ook gered.’

‘Jij had geluk. Jouw moeder hertrouwde weer vrij snel. Fitz pakte je op voordat je de tijd kreeg om op je snufferd te gaan. Jouw moeder is niet wraakzuchtig, zoals Claire. Zij is verstandig. Ze heeft je niet tegen je vader opgezet.’

‘Toch is het niet niks als je erachter komt dat je ouders niet meer van elkaar houden en bij iemand anders willen zijn. Hoe vriendschappelijk het ook toegaat, je voelt je toch op de een of andere manier schuldig – ze houden niet genoeg van jou om bij elkaar te blijven. Maar kinderen zijn veerkrachtig. Die passen zich snel aan. Dat zullen jouw kinderen ook doen.’

‘John Tresco is geen Fitzroy Davenport. Als ik eraan denk dat hij een vader voor mijn dochters wordt, krijg ik de kriebels.’ Hij trok wit weg en nam nog een laatste trekje voordat hij zijn peuk uitdrukte.

‘Waarom ga je van de zomer niet weg? Je vertelde me toch laatst over dat schitterende palazzo dat je ouders hebben gekocht? De Amalfi-kust klinkt als de ideale plek om een paar maanden tot rust te komen. Om te besluiten wat je wilt gaan doen. Londen is snikheet in de zomer en iedereen trekt weg. Als je blijft, ga je je alleen maar ellendiger voelen. Misschien kunnen je dochters naar je toe komen in de vakantie. Kinderen zijn dol op paleizen.’

‘De rust is bij mijn moeder ver te zoeken! Het grootste deel van mijn volwassen leven heb ik mijn best gedaan haar uit de weg te gaan.’

‘Ten koste van je vader.’

‘Ze moet altijd mensen om zich heen hebben. Ik snap niet hoe hij al die lui kan verdragen. Op dit moment zit ik daar bepaald niet op te wachten.’

‘Verandering van omgeving zal je goed doen – zon, zee, tijd om na te denken.’

‘Over al mijn fouten!’

‘Niemand is volmaakt.’

‘Ik tors een zware last met me mee, Freya.’

‘Laat die dan vallen. Ga je ouders opzoeken. Ik weet ook wel dat Romina niet mals kan zijn, maar ze heeft een goed hart. Het hemd is nader dan de rok – en trouwens, ik weet zeker dat ze je dolgraag hun palazzo willen laten zien.’

Hij keek haar aan en grijnsde. Heel even maakte haar maag een sprongetje toen ze achter zijn afgematte trekken weer een glimp opving van de knappe kerel uit haar jeugd. ‘Zie je nou hoe goed je voor me bent?’ zei hij, opnieuw met een twinkeling in zijn ogen. ‘Ik had met je moeten trouwen toen ik de kans had. Ik heb er jaren over gedaan om te ontdekken dat de vrouw van wie ik altijd heb gehouden zich al die tijd vlak naast me bevond. Miles mag zijn handjes dichtknijpen.’

‘Er komt een dag dat je om dit gesprek zult lachen. Je houdt niet echt van me, je houdt alleen van waar ik voor sta. Ik lijk dan misschien een veilige haven, maar als je eenmaal weer tot jezelf gekomen bent, zie je in dat je helemaal geen veilige haven wilt. Ik ben veel te bedaard voor jou; je zou je bij mij gaan vervelen, net als in 1979.’

‘Dat zie je verkeerd. Ik heb me bij jou nooit verveeld; ik was er alleen

niet klaar voor om me te settelen, dat is alles. Verkeerde timing.’

‘Kom, laten we teruggaan naar de zitkamer. Mam en Fitz komen zo voor de lunch.’

‘Nee, laten we een stukje gaan wandelen.’

‘In die miezer?’

‘Jij was toch zo’n buitenmens?’

‘Dat lijkt maar zo. Voor Miles moet ik wel doen alsof. Hij wil helemaal niets met Londen te maken hebben. Weet je zeker dat je het niet eens bij Annabel wilt proberen?’ vroeg ze, om over een ander onderwerp te beginnen. ‘Ik durf te wedden dat ze jou wel ziet zitten.’

‘Van iemand die er zo mager en hongerig uitziet word ik niet warm of koud,’ antwoordde hij, en hij keek toe hoe Freya lachend haar neus in rimpels trok. ‘Ik zie die blik tegenwoordig in de ogen van iedere vrijgezelle vrouw die tegen de veertig loopt – en hoor het harde getik van hun biologische klok. Dank je wel, Freya, dat je aan me denkt, maar ik laat deze beurt voorbijgaan.’

‘Een goede gastvrouw voorziet in alle behoeften van haar gasten.’

‘Mijn enige behoefte kun je toch niet vervullen.’

‘En daar zou jij in mijn huis ook niet over moeten beginnen,’ kaatste ze snel terug.

‘Vroeger was je nooit zo keurig.’

‘Ik ben getrouwd,’ zei ze nogmaals, nadrukkelijk nu.

Hij slaakte een zucht. ‘Zo herinner ik me je liever niet.’

‘Ik wil niet weten hoe jij je mij herinnert.’ Ze bloosde weer.

‘De motorkap, de schuur van je ouders, midden in de nacht, zo-mer...’

‘Hou op! Ik weet niet waar je het over hebt! Zeg, ik ben inmiddels wel toe aan die wandeling. Laten we maar eens kijken of de anderen ook even een ommetje willen maken voordat we aan de lamsbout beginnen.’

Luca wilde dat ze niet het hele gezelschap had meegevraagd – volwassenen, kinderen en honden – om met hen mee te komen. Trouwens, hij wilde toch alleen maar met Freya praten. Miles, op en top de in Barbour gehulde grootgrondbezitter, met zijn laarzen en zijn tweedpet, ging hun voor het weggetje over naar het bos, terwijl zijn echtgenote plichtsgetrouw een paar passen achter hem liep met haar zwager en diens vrouw. Luca werd vergezeld door een vrouw aan elke kant. Annabel, die Freya had uitgekozen als mogelijke date voor hem, was best

knap, maar zo droog als een kip die te lang in de oven heeft liggen roosteren, terwijl Emily, wier boomlange echtgenoot ergens achteraan bungelde met hun kinderen, een rood gezicht had en zo plomp was als een gans die onder dwang is gevoerd voor de foie gras. Hij verhulde zijn frons door zijn kin op te heffen – vanwege zijn lengte was hij in het voordeel – en keek hoe Freya's met grijze strepen doorschoten blonde krullen heen en weer dansten op haar rug terwijl ze zich door het lange gras haastte om haar man bij te benen. Hij kon zich niet voorstellen wat ze in Miles zag, ook al was die best aardig. Twee van hun kinderen schooten voorbij, een zwarte labrador achterna, en hij liet zijn blik gaan over hun gouden haar en huid, die ze, door een gelukkig toeval, van hun moeder hadden geërfd. Miles bezat een bleke Keltische huid overdekt met sproeten, en zijn dunner wordende haar was van een dof rossig blond. Het ergerde Luca om Freya met een man als hij te zien. Als ze met een man zoals hij getrouwd zou zijn, zou hij zijn glas hebben geheven, zich met een buiging uit de voeten hebben gemaakt en gracieus hebben geaccepteerd dat hij was verslagen door zijn gelijke. Maar Miles was zijn gelijke niet; Miles stond in alle opzichten lager dan hij. Kennelijk had Freya water bij de wijn gedaan.

'Kom op, slome donders!' riep Miles bij de ingang van het bos. 'Julie kweken geen eetlust als je je niet een beetje inspant.' Zijn labrador ging gehoorzaam aan zijn voeten zitten en hijgde opgewonden.

'Het is net een trainingskamp,' klaagde Emily. 'Miles moet altijd de eerste zijn. Of het nou op de skipiste of op de tennisbaan is, hij wil altijd de beste zijn.'

'En is hij dat ook?' vroeg Luca, terwijl hij zijn handen in zijn jaszakken stak.

'Nee,' zei Emily droogjes. 'In elk geval niet als hij tegen Hugo tennist. Mijn man mag dan niet groot zijn, maar hij vliegt over de baan.' Ze dempte haar stem. 'Miles kan niet zo goed tegen zijn verlies.'

'Ken je hen al lang?'

'Bijna tien jaar. Sinds ze hier zijn komen wonen. Wij wonen een minuut of twintig verderop, net buiten Arlesford. We hebben elkaar leren kennen via wederzijdse vrienden. Freya is een heerlijk mens. Die heeft helemaal niets strijdlustigs over zich.'

'Hoe denk je dat ze het samen zo goed kunnen redden?' drong hij aan. Emily's ronde gezicht straalde bij de kans om de knappe Europeaan van het vasteland op de hoogte te brengen.

‘Je zou kunnen zeggen dat het zo goed gaat tussen hen omdat ze elkaars tegenpolen zijn. Freya is heel relaxed. Miles is sportief en competitief. Freya rolt alleen maar met haar ogen en glimlacht.’ Ze wierp een behoedzame blik op Annabel en dempte haar stem. ‘Volgens mij is Miles best een braller, om eerlijk te zijn. Misschien houdt Freya wel van een man die de touwtjes in handen neemt.’

‘Wat denk jij, Annabel?’ Luca vond dat hij maar beter kon proberen om de wandeling nuttig te maken. Het miezerde nu behoorlijk en hij voelde een koud stroompje over zijn rug. Met opgetrokken schouders vroeg hij zich af hoe lang het nog zou duren voordat ze zouden gaan lunchen.

‘Miles is een uitstekende minnaar,’ stelde Annabel met gezag. Luca rilde. De gedachte aan Freya die met Miles vrijde was al even weinig aantrekkelijk als de regen die over zijn rug sijpelde.

‘Heeft zij je dat verteld?’

Emily moest hard lachen. ‘Heeft ze gezegd dat Miles een goede minnaar is?’ bouwde ze hem na, en opeens zag ze hem in een heel ander licht. ‘Wel heb je ooit!’ Ze kon niet wachten om het aan Hugo te vertellen.

‘Ja, hij heeft een enorme pik,’ legde Annabel uit alsof ze het over de afmetingen van zijn auto hadden. ‘En hij vindt het fijn om haar te geïreneren. Hij kan uren doorgaan.’ Luca bezag Annabel met een waardeerende blik. Hij hield wel van vrouwen die wat seks betrof geen gêne kenden. Destijds in 1979 had Freya’s onschuld hem afgeschrikt.

‘Vrouwengeheimen?’

‘Freya zou je vermoorden als ze wist dat je dat aan ons had verteld,’ zei Emily, die overduidelijk geprikkeld werd door het gesprek.

‘Maar ze hoeft het niet te weten, toch?’ antwoordde Annabel koeltjes. ‘Het is nou niet bepaald het soort onderwerp om bij het avondmaal te bespreken, wel?’

‘Hoe kan het dan dat ze jou zoiets intiems heeft verteld?’ vroeg Luca, zijn blik gericht op Freya, die voor hen liep en totaal niet in de gaten had dat haar geheimen over de tong gingen.

‘Op een avond kort nadat ze Miles had leren kennen zijn we samen dronken geworden. Ik had een teleurstellende nacht achter de rug met iemand die op Sylvester Stallone leek, maar er helemaal niets van bakte, en toen vertelde ze het me. Schijn kan bedriegen. Miles is niet alleen rijk, maar ook nog eens een fantastische minnaar. Wat wil een vrouw nog meer?’

Voor hen uit voegde Freya zich bij haar echtgenoot. Hij sloeg een arm om haar middel en trok haar even tegen zich aan, terwijl de anderen hen inhaalden. Ze vertelden elkaar een grapje en een kort moment liet ze haar hoofd op zijn schouder rusten. Luca voelde jaloezie in zijn keel omhoogkomen. Miles was niet knap, maar hij was wel een goede minnaar. Hij kon er niets aan doen dat hij zich afvroeg hoe hij daarbij zou afsteken. Het was inmiddels zo lang geleden dat Freya het waarschijnlijk vergeten was. Toch had Luca haar niet vergeten. Zijn herinneringen aan de keren dat hij met Freya had gevreeën waren net video-beelden. Hij kon de cassette erbij pakken en ze naar believen keer op keer afspelen. Ze was naïef geweest, zoet als nectar, en schuchter. Hij had haar geopend als een bloemknop en haar ontmaagd. Hij had haar ongemakkelijkheid weggekust en zij had zich laten gaan, zich overgevend aan de genoegens van seks. Vervolgens had hij haar achteloos terzijde geworpen, afgeschrikt door de intensiteit van haar verlangen om te trouwen en samen een lang en gelukkig leven te leiden. Hij had haar aan de kant gezet, zodat ze kon worden opgepakt door Miles met zijn grote huis, zijn grote ego en zijn grote pik. Als hij zich volwassener had gedragen, hoe zou de situatie er dan nu voor hen allemaal uitzien?

Terwijl Emily Hugo Freya's geheimen in het oor fluisterde, voelde Luca een onuitgesproken band groeien met Annabel, alsof ze een paar dieven waren die net terugkwamen van een kraak. Ze liepen verder, babbelend als oude vrienden, met de ondertoon van een groeiende seksuele chemie. Luca merkte niets van de blikken die Freya in zijn richting wierp. Ze had Annabel uitgenodigd om hem aangenaam te verpozen, maar nu ze van elkaars gezelschap leken te genieten, stond dat haar helemaal niet aan.

De huisbewoners en hun logés keerden verhit en met een blos op hun wangen terug; hun haar was nat geworden, maar hun stemming was monter. De geur van gebraden lamsbout kwam vanuit de keuken de gang door gedreven. Heather Dervish was uit het dorp gekomen om te koken, en Peggy, de schoonmaakster, die in de cottage aan het eind van de oprijlaan woonde, was komen helpen serveren. Peggy had haar gebruikelijke slonzige kleren verruild voor een felrode schortjurk, die ze had gecombineerd met bijpassende rode kousen en schoenen met een zilveren gesp, waar ze maar amper haar opgezette voeten in had kunnen wurmen. Freya keek nog eens goed, herstelde zich en zei: 'Goh,

Peggy, wat zie je er mooi uit. Maar je had voor ons niet zo veel moeite hoeven doen.’

Peggy streek met haar handen over haar jurk. ‘Deze heb ik jaren niet gedragen,’ antwoordde ze trots. ‘Vindt u het te jeugdig staan?’ Freya nam het gezette lichaam van de achtenzestigjarige weduwe van top tot teen op en besloot de waarheid voor zich te houden. Peggy had zich tenslotte opgetut voor haar stiefvader, en hem zou het zeker amuseren. Elke keer dat hij op bezoek kwam, maakte ze er een hele heisa van.

‘Ik vind dat je er prachtig uitziet,’ zei ze. Peggy’s dikke wangen slaagden erin een flauw blosje voort te brengen.

Het gezelschap verzamelde zich in de zitkamer en Miles trok een fles champagne open. De haard brandde en vulde de kamer met de zoete geur van appelhout. Buiten was het gemiezer overgegaan in echte regen, die als kleine steentjes tegen de ruiten roffelde. Luca zat op de bank met Annabel. Hij kon haar parfum ruiken, zoet en overweldigend. Ze boog zich naar hem toe, zodat hun schouders elkaar raakten. ‘Als je moest kiezen tussen met iemand in deze kamer neuken of dood neervallen, wie zou je dan nemen?’ vroeg ze, met een gezicht zo onschuldig als dat van een engel. ‘Behalve dan degene die het vraagt,’ voegde ze er haastig aan toe. ‘Op die manier hoef je geen moeite te doen om beleefd te blijven.’ Met slaperige ogen keek hij naar haar omlaag, en hoewel hij Freya zou hebben gekozen, zonder ook maar enige twijfel, was de gedachte aan Annabel na het dessert uitermate verleidelijk.

‘De vragensteller doet ook mee,’ zei hij streng. ‘Dan word jij het.’

Op dat moment vulde de lange, knappe gestalte van Fitzroy Davenport de deuropening. ‘Is er nog iets over voor ons?’ vroeg hij, gebarend naar de champagnefles die Miles zojuist had leeggeschonken.

‘Fitz!’ riep Freya uit, en ze haastte zich de kamer door om haar stiefvader te begroeten. ‘Waar is mam?’

‘Hier, lieverd, er vlak achteraan.’ Haar moeder wurmde zich langs haar echtgenoot. Rosemary Davenport was slank en levendig, en had blond haar met highlights erin dat tot op haar schouders viel en lichtgrijze ogen, net als haar dochter. Ze was er trots op dat ze er veel jonger uitzag dan haar zesenzestig jaren en deed drie keer per week aan pilates met een groep mzw’s, de afkorting die Rosemary en haar vriendinnen bezigden voor ‘Mensen Zoals Wij’. Ze was efficiënt en sociaal, en de eerste om toe te geven dat ze een tikje opdringerig was. ‘Als ik me niet had opgedrongen, had ik nooit met Fitz naar het altaar kunnen schrijden.

Een man als Fitz heeft een vrouw nodig die van wanten weet. Vrouwen die zich opdringen krijgen dingen voor elkaar.'

Ze wierp een blik op haar echtgenoot. Die was gezegend met de eeuwige jeugd. Zijn haar had nog steeds een zandkleur, met maar een heel klein beetje grijs aan de slapen, en hij was nu knapper dan toen ze hem had leren kennen. Voor een man die twee keer was gescheiden had hij er verbazingwekkend snel in toegestemd om het huwelijk nog een kans te geven. Zij was niet het type vrouw dat zich een geschikte man als Fitz door de vingers liet glippen. Ze was dan misschien niet de schoonheid die sommigen van zijn ex-vriendinnen en -echtgenotes waren geweest, maar ondanks Freya en haar drie andere kinderen was Rosemary nog best goed in vorm. Als ze er niets aan deed, zou ze voor zijn moeder door kunnen gaan.

'Voor jou, Fitz, trek ik een andere fles open,' kondigde Miles aan, met zijn duimen al onder de kurk.

'Ik heb Bendico en Digger in de auto gelaten,' zei Fitz, refererend aan zijn twee gele labradors. 'Misschien kan ik vanmiddag nog met ze gaan wandelen. Dan kun je me laten zien wat je allemaal hebt gesnoeid.'

'Ik zal het nodig hebben om Heathers lunch eraf te lopen.'

'Ik moet even gedag gaan zeggen. Hoe maakt de excentrieke Peggy Blight het?'

'Om bang van te worden. Laat je eetlust maar niet door haar bederven.' De twee mannen lachten. Miles liet de kurk knallen en schonk de bubbelende Moët & Chandon in een hoog fluitglas.

'Als ik met iemand in deze kamer moest neuken,' zei Annabel peinzend terwijl ze om zich heen keek, 'degene die naast me zit zonder meer uitgesloten, dan zou het die heerlijke stiefvader van Freya worden. Ik hou van lange mannen. Hij is een goed voorbeeld van een man die er met de jaren alleen maar beter gaat uitzien. Hij moet wel achter in de zestig zijn, maar ziet er veel jonger uit. Ja, volgens mij zit er nog een he-le-boel pit in die ouwe!'

'En als je mij ook meetelt?'

'Ach, ik weet niet,' plaagde ze. 'Miles is al uitgetest en is heel bekwaam gebleken. Speelt een vrouw op zeker of kiest ze voor een man die ernaar uitziet dat hij alles heeft wat ervoor nodig is, maar die wel eens een gigantische teleurstelling zou kunnen zijn?'

'Ik kan je verzekeren dat je niet teleurgesteld zou zijn,' zei hij met een glimlach vol vertrouwen.

‘Ik zal er tijdens het eten over nadenken.’

‘Natuurlijk ben ik wel in het voordeel. Miles is niet beschikbaar.’

‘En knap is hij ook niet. Dat is ook een voordeel – maar net zo goed een nadeel.’

‘Hoe dat zo?’

‘Omdat knappe mannen zichzelf de hemel in prijzen, meestal krijgen wat ze willen en vrouwen daardoor slecht behandelen. Ze hebben geen respect voor wat hen niet uitdaagt.’ Toen Peggy in de deuropening verscheen om aan te kondigen dat de lunch klaar was, stond Annabel op. Iedereen staarde vol verbazing naar Peggy’s rode ensemble, behalve Fitz, die met een stralende glimlach op haar af stapte.

‘Mijn lieve Peggy!’ riep hij uit. ‘Je lijkt wel een visioen in rood.’ Haar blos had de kleur van haar kousen.

‘Dank u, meneer Davenport. Ik heb vanochtend gewoon maar wat aangeschoten. Niets bijzonders.’

Ze lunchten in de eetkamer aan de grote notenhouten tafel. Freya had een elegant tafelstuk van arumlelies in het midden gezet en gebruikte het zilver en kristal dat ze als huwelijkscadeau had gekregen. Het regende nog steeds; de wolken, zwaar en gehavend, dreven langzaam langs de hemel. Omdat het zo donker was, stak Freya de kaarsen aan, en de gouden gloed maakte de kamer, die al even stijlvol was als zijn meesteres, nog knusser.

Luca zat aan Freya’s linkerkant, met Emily rechts van hem. Fitz was een plaatsje rechts van Freya toebedeeld. Terwijl ze aanvielen op de lamsbout, praatte Fitz bij met Luca, die hij een hele tijd niet had gezien.

‘Freya is met Miles getrouwd, ik trouwde met Claire, maar we zijn uit elkaar gegroeid,’ zei Luca eenvoudig. ‘Nu ik gescheiden ben, ben ik teruggekeerd naar mijn oude vrienden. Freya heeft me zonder verwijten welkom geheten.’

‘Wat vervelend voor je dat het met je huwelijk niks is geworden.’

‘Dat vind ik ook.’ Hij haalde zijn schouders op. ‘Maar zo is het leven.’

‘Ik heb het zelf twee keer meegemaakt. Ik leef met je mee.’

‘Dan zal het de derde keer wel scheepsrecht zijn,’ zei Luca. ‘Ik geloof niet dat ik er haast mee ga maken om me weer te binden.’

‘Dat hoeft ook niet,’ kwam Freya tussenbeide. ‘Je hebt twee schatten van dochttertjes om je tijd aan te besteden.’

‘Ik vind het prettig om getrouwd te zijn,’ zei Fitz. ‘Rosemary ving me op toen ik er niet best aan toe was en organiseert sindsdien mijn leven.’

Ik zou niet weten wat ik zonder haar zou moeten.’

‘Claire gaf alleen maar mijn geld uit en liep me aan mijn kop te zeuren,’ zei Luca wrang.

‘Alle vrouwen zeuren aan je kop,’ zei Fitz. ‘Ik heb trouwens gehoord dat je uit de City weg bent.’

‘Ja, ik ben er klaar mee.’

‘Het heeft breeduit op de financiële pagina’s gestaan.’

‘Die heb ik niet gelezen.’

‘Niemand snapt er iets van. Je moet ze wel de stuipen op het lijf hebben gejaagd. Weet jij iets wat zij niet weten?’

Luca schudde zijn hoofd en grijnsde. ‘Toen ik op een ochtend wakker werd, besepte ik dat ik net een muis was in een looprad die was geprogrammeerd om geld te verdienen. Om rijke mannen nog rijker te maken. Dat is een zielloos bestaan. Geld, geld, geld. Hoeveel geld heb ik nodig om gelukkig te zijn? Ik wil meer, ik weet alleen nog niet op welke manier precies.’

‘Wat ga je nu doen?’ vroeg Fitz.

Luca haalde zijn schouders op. ‘Dat is de grote vraag.’

Freya haakte daarop in. ‘Ik heb tegen hem gezegd dat hij de zomer vrij moet nemen. Dat hij naar Italië moet gaan, bij zijn ouders logeren in hun nieuwe palazzo aan de Amalfi-kust.’

Fitz’ ogen lichtten op. ‘De Amalfi-kust?’

‘Ze wonen in een klein vissersplaatsje, Incantellaria. Waarschijnlijk heb je er nooit van gehoord.’

‘Incantellaria...’ herhaalde Fitz, die wit wegtrok. ‘Hebben Bill en Romina Palazzo Montelimone gekocht?’

‘Ken je het?’ vroeg Luca.

Fitz wierp een nerveuze blik op zijn vrouw. ‘Jaren geleden ben ik daar een keer geweest. Het palazzo was toen een bouwval.’

‘Mijn ouders hebben het drie jaar geleden gekocht. Ze zijn twee jaar bezig geweest met renoveren.’

‘Maar ze hebben er vast iets moois van gemaakt!’ riep Freya uit. ‘Bill is architect en Romina is interieurschilder. Ik wil wedden dat het er prachtig uitziet.’

‘Ze wilden het weer net zo maken als het was voordat het in de jaren zestig bijna door brand werd verwoest. Ik ben er nog niet wezen kijken – te druk. Ik heb hen in geen maanden gezien. Nu ik vrij ben, ga ik misschien wel bij ze op bezoek.’

Vol verwachting wendden ze zich tot Fitz. ‘Wat voerde jou naar Incantellaria?’ informeerde Luca.

Fitz staaarde omlaag naar zijn bord. ‘Een heel bijzondere vrouw.’ Die woorden sprak hij met zo veel tederheid uit dat Freya voelde dat de haartjes op haar armen recht overeind gingen staan. ‘Voordat ik jouw moeder leerde kennen, Freya,’ voegde hij er tactvol aan toe.

‘Kennelijk is het een heel geheime plek,’ zei Luca.

‘Geheim en geheimzinnig,’ beaamde Fitz. ‘Als je eenmaal in Incantellaria begint te graven, weet je maar nooit wat je naar boven haalt.’

Na de lunch ging Fitz in zijn eentje wandelen met de honden. Miles was nodig aan de bridgetafel. Voor Fitz, die alleen wilde zijn met zijn herinneringen, die nu glansden alsof ze zojuist onverwacht waren opgepoetst, was dat een hele opluchting. Hij beende het pad naar de bossen op. Digger en Bendico renden weg over het veld, achter hazen aan. De donkere wolken waren weggetrokken en hadden de regen met zich meegevoerd. Er waren nu stukken blauw zichtbaar en af en toe scheen de zon, zodat de natte bladeren glinsterden.

Incantellaria... Bij de naam alleen al voelde hij een steek in zijn hart, een mengeling van spijt en verlangen. Hij kon er niets aan doen dat hij moest denken aan wat had kunnen zijn. Nu hij op leeftijd was, erkende hij het wonder van de liefde en het feit dat hij die, nadat hij die had laten gaan, nooit meer terug zou krijgen.

Hij herinnerde zich Alba zoals ze was geweest toen hij verliefd op haar was geworden, nu zo'n dertig jaar geleden: haar uitdagende gezicht, haar merkwaardig lichtgekleurde ogen, die helemaal niet pasten bij haar mediterrane huid en donkere haar; haar onstuimige lach, haar zorgeloze onverschilligheid voor wat andere mensen zeiden, haar ontembare charme. Hij dacht ook terug aan haar kwetsbaarheid, haar behoefte om bewonderd te worden, haar onverwachte liefde voor de kleine Cosima, het nictje dat ze had aangetroffen bij haar moeders familie toen ze op weg was gegaan naar Incantellaria om hen te zoeken. De vreugde waarmee ze zijn huwelijksaanzoek had aanvaard en met hem was teruggekeerd naar Engeland. De dag dat ze haar armen om hem

heen had geslagen en hem had gezegd dat ze terug wilde naar Italië. Dat ze niet in Engeland kon wonen. Ze had hem gesmeekt met haar mee te gaan. Ze had volgehouden dat ze van hem hield – maar niet genoeg. Niet genoeg. *‘Zeg niet dat het voorbij is. Dat zou ik niet kunnen verdragen. Laten we gewoon maar zien. Als je van gedachten verandert, wacht ik op je. Ik zal op je wachten en hopen en er klaar voor zijn om je met open armen te verwelkomen. Mijn liefde zal niet bekoelen, niet in Italië.’* Hij had haar laten vertrekken en was niet achter haar aan gegaan. Inmiddels zou haar liefde wel over zijn. Alba had evenveel behoefte aan liefde als een vlinder aan zon. Hij ging het bos in en liep het veel betreden pad op. Tegelijk met de eerste tekenen van wilde hyacinten begonnen zich varens te onttollen, hun uitlopers felgroen en vol leven afgetekend tegen de bruine bladeren en de modder. De lucht was zoet en vochtig; het gekwetter van vogels die bezig waren nesten te bouwen klonk enthousiast. Hij vroeg zich af waar Alba nu zou zijn. Was ze in Incantellaria gebleven of zou ze genoeg hebben gekregen van het slaperige stadje en ergens zijn gaan wonen waar meer reuring was? Misschien was ze wel getrouwd, had ze kinderen. Met haar zesenvijftig jaren zou ze zelfs grootmoeder kunnen zijn. Zou ze net zo vaak aan hem moeten denken als hij aan haar? Die steek van spijt in zijn hart zou nooit meer overgaan. Ach, hij was best gelukkig met Rosemary. Maar na Alba werd je nooit meer echt verliefd. Hij had zijn hart afgesloten en was getrouwd vanuit zijn verstand. Toch vroeg hij zich geregeld af hoe zijn leven eruit zou hebben gezien als hij haar naar Italië zou zijn gevolgd. Dromen die kwamen en gingen als wolken aan de hemel, sommige donker, andere licht en wollig, maar altijd dat gevoel een gouden kans niet te baat te hebben genomen.

‘Is alles goed met Fitz?’ vroeg Freya aan haar moeder toen ze op de bank in de zitkamer van hun koffie zaten te nippen uit fraaie roze kopjes. ‘Hij was erg stil aan tafel.’

‘Op zijn werk zijn wat spanningen. Een van zijn favoriete schrijvers stapte over naar A.P. Watt.’

‘Arme Fitz. Hij zou met pensioen moeten gaan.’

‘Dat zeg ik ook steeds tegen hem. Hij werkt zo hard. Maar hij is dol op zijn werk. Dat blijft hij doen tot aan zijn dood. Maar het is wel een hard gelag om Ken Durden kwijt te raken.’

‘Ik had met hem mee moeten gaan wandelen.’

‘Doe niet zo dwaas, schat. Hij trekt er graag in zijn eentje op uit.’ Ze gaf een klopje op Freya’s knie. ‘Wat heb je dit weekend gezellige mensen over de vloer. Ik ben blij dat je je oude vriend Luca hebt teruggevonden. Goeie help, is hij geen knappe man?’

‘Hij heeft een heel vervelende scheiding achter de rug.’

‘Tja, hij ziet er wel wat afgetobd uit. Minder robuust dan vroeger. Je hebt er goed aan gedaan om met Miles te trouwen. Mannen zoals Luca zijn leuk om lol mee te hebben, maar niet voor altijd.’

‘O, mam!’ protesteerde Freya. ‘Dat was heel lang geleden.’

‘Ik zal het hem nooit vergeven dat hij jou pijn heeft gedaan. Maar wat geweest is, is geweest, nietwaar? Toch denk ik dat hij er wel spijt van heeft. Het spijt zulke mannen altijd.’

‘Heb jij wel eens van Incantellaria gehoord?’ vroeg Freya haar moeder.

‘Jawel. Maar alleen omdat je stiefvader kort nadat we elkaar leerden kennen bijna achter een ex van hem aan ging. Gelukkig heb ik hem dat uit het hoofd weten te praten. Het heeft geen zin om te proberen iets te lijmen wat onherstelbaar kapot is. Trouwens, het is daar maar een armzalige bedoening. Er is daar niets te beleven. Het ligt tussen Sorrento en Capri. Staat niet op de kaart. Italië zou geen plek zijn geweest voor Fitz; hij is veel te Engels. Zie je het al voor je: Fitz getrouwd met een buitenlandse?’ Ze lachte schrill.

‘Dus zij was niet zijn “grote liefde”?’

‘Goeie god, nee!’ zei Rosemary, net iets te grif. ‘Ze brak zijn hart, maar ik repareerde het. Waarom vraag je dat? Heeft hij iets over haar gezegd?’ De plotselinge schrik die ze voelde verraste haar. Dertig jaar was een lange tijd om je aan angst vast te klampen.

‘Nee, Luca begon over Incantellaria,’ antwoordde Freya haastig. Ze kon haar moeder niet vertellen over de melancholieke blik op Fitz’ gezicht toen hij de opmerking had gemaakt over de vrouw die hem daar had gebracht. ‘Ik ben alleen maar nieuwsgierig naar zijn verleden. Iedereen heeft een verleden, en ik wil wedden dat dat van Fitz behoorlijk kleurrijk is.’

‘Hij was een heel goede partij.’ Rosemary glimlachte trots. ‘Niet alleen verduiveld knap, maar ook een aanstormend literair agent. Wist je dat hij vroeger Vivien Armitage vertegenwoordigde?’

‘Vivien Armitage. Dat is een grote naam.’ Freya was naar behoren onder de indruk. ‘Dat heb je me nooit verteld.’

‘Ze is inmiddels overleden. Maar haar boeken zullen nog tientallen jaren gelezen worden. Mensen krijgen nooit genoeg van verhalen over onbeantwoorde liefde en gebroken harten. Let wel, ik liep ook met een gebroken hart, vanwege jouw vader. Fitz en ik zijn samen geheeld en ik heb hem ervoor behoed dat hij zich te pletter zou vervelen in Italië.’

‘Luca’s ouders hebben daar een palazzo gekocht, met uitzicht op zee.’

‘Mooi zo,’ zei Rosemary uit de hoogte. ‘Daar kan hij dan fijn naartoe.’

‘Misschien gaat hij er de zomer doorbrengen, terwijl hij probeert te bedenken wat hij nu verder wil. Hij is weg uit de City en volgens Miles heeft iedereen het erover. Hij heeft wel voor een hoop consternatie gezorgd.’

‘Zo’n slaperig plaatsje is waarschijnlijk precies wat hij nu nodig heeft, al wil ik wedden dat hij in de herfst met zijn staart tussen de benen weer naar Engeland komt. Ik kan me niet voorstellen dat er in Incantellaria veel te doen is.’

Fitz kwam terug van zijn wandeling en liet de honden weer achter in zijn Volvo Estate nadat hij ze hun middageten en een bak water had gegeven. Ze lagen op Schots geruite dekens tegen het glas te hijgen, en hij bleef nog even staan om hun zijdezachte koppen te aaien, terwijl zijn gedachten afdwaalden naar de olijfgaarden en zijn zintuigen zich de geur van vijgen te binnen brachten die daar altijd had gehangen. Uiteindelijk sloot hij de auto af en drong zijn herinneringen terug naar de uithoeken van zijn geest om daar te verstoffen. Het had geen zin in spijt te blijven hangen.

In de zitkamer was het stil. De kinderen renden buiten rond, terwijl de volwassenen bordspellen speelden, zaten te praten of de zondagskranten lazen. Peggy ruimde de koffiekopjes op en botste op de terugweg naar de keuken in de hal tegen Fitz aan. ‘Mijn beste Peggy, dat kun je niet allemaal alleen dragen,’ zei hij, het dienblad van haar overnemend.

‘O, ik ben er inmiddels aan gewend.’

‘Dat kan wel zijn, maar toch is het zwaar.’ Ze liep achter hem aan de gang door naar de keuken, waar Heather Dervish haar spullen aan het pakken was om naar huis te gaan.

‘Wat heb je een heerlijk feestmaal voor ons klaargemaakt vandaag,’ merkte hij op.

‘Ik ben blij dat u ervan hebt genoten,’ antwoordde ze, en ze stopte

haar schort in haar tas en ritste die dicht. ‘Ik kom straks terug om het avondeten te maken.’

‘Jammer dat ik er dan niet meer ben om het te proeven.’

‘Ik maak kaassoufflé, en er is treacletaart als dessert.’ Ze pakte haar tas op en ging op weg naar de achterdeur en haar witte bestelwagentje.

Fitz trok een teleurgesteld gezicht. ‘Mijn lievelingsgerecht nog wel.’

‘Volgende keer,’ zei ze, even zwaaiend. ‘Tot ziens!’

‘Ik kan maar beter ook naar huis gaan en met mijn benen omhoog gaan zitten,’ zei Peggy, die de kopjes in de vaatwasser zette. ‘Anders kan ik vanavond niet aan tafel bedienen.’

‘Het vooruitzicht van treacletaart sleept je wel door het diner heen, Peggy,’ antwoordde hij.

‘O, ik geloof niet dat er iets voor mij over zal blijven.’

‘Dan zitten we in hetzelfde schuitje.’

‘Het is ook mijn lievelingstoetje. Hoewel je er op mijn leeftijd mee moet oppassen.’

Waarderend liet hij zijn blik over haar gestalte gaan. Peggy hield haar buik in en durfde amper adem te halen. ‘Je ziet er anders prima uit. Volgens mij zou een beetje treacletaart je alleen maar goeddoen.’

Ze giechelde. ‘Ik moet toegeven dat ik mezelf niet veel ontzeg.’

‘Blij dat te horen. Het leven is te kort om je dat soort opofferingen te getroosten.’ Hij schonk haar een milde glimlach. ‘Rust vanmiddag maar lekker uit, Peggy. Als iemand rust verdient, ben jij het wel.’

Peggy keek hem na toen hij het vertrek uit liep en liet zich toen met een zucht op een stoel neerzakken. Ze voelde zich een beetje licht in het hoofd en pakte een tijdschrift op om zichzelf koelte toe te wuiven. Van een kopje zoete thee zou ze opknappen. Meneer Davenport gaf haar altijd als geen ander het gevoel dat ze speciaal was. Ze zou met liefde een treacletaart voor hem maken die hij dan helemaal in zijn eentje op mocht eten.

Kort na de thee vertrokken Fitz en Rosemary. Freya en Miles liepen mee naar buiten om hen uit te zwaaien. Hun zwarte labrador probeerde tegen de achterdeur van de Volvo op te springen om Digger en Bendico te zien, waarna hij in plaats daarvan zijn poot optilde en een plasje deed tegen een van de achterwielen. Luca kwam aanlopen van het croquetveld nadat hij door Annabel over het terrein was rondgeleid. Hij boog zich aan Fitz’ kant door het raampje naar binnen.